

ansvarslovens § 10 er derimod ikke forvaltningsretlige afgørelser, og forvaltningsloven finder derfor ikke anvendelse.

Arbejdsgruppen peger på (betænkningen side 113), at parterne har helt samme behov for aktindsigt i sager vedrørende en udtalelse efter erstatningsansvarslovens § 10 som i sager efter arbejdsskadesikringsloven. Arbejdsgruppen foreslår derfor, at skadelidte og skadevolder skal have ret til aktindsigt i Arbejdsskade styrelsens sag efter reglerne om partsaktindsigt i forvaltningslovens kapitel 4.

Justitsministeriet er enig i arbejdsgruppens synspunkt, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed, jf. lovforslagets § 1, nr. 7 (ændring af lovens § 10). Det foreslås endvidere, at Arbejdsskade styrelsens udtalelser vedrørende fastsættelse af méngrad og erhvervsevnetabsprocent skal begrundes efter reglen i forvaltningslovens § 24, således at parterne får bedre mulighed for at vurdere grundlaget for udtalelsen. Arbejdsskade styrelsen begrundede allerede i dag sine udtalelser efter erstatningsansvarslovens § 10, selv om der ikke er pligt hertil.

4.1.2. Fastsættelse af erhvervsevnetabet

Erhvervsevnetabsberstatning kan ydes, hvis en personskade medfører en varig nedsættelse af den skadelidtes evne til at skaffe sig indtægt ved arbejde, jf. lovens § 5, stk. 1.

Som nævnt ovenfor er erstatningsansvarsloven opbygget således, at en skadelidt med varige skader som udgangspunkt får erstatning for tabt arbejdsfortjeneste indtil stationærtidspunktet, hvorefter der udmåles en erhvervsevnetabsberstatning. Det medicinske stationærtidspunkt har ikke betydning for erhvervsevnetabet, som er et rent økonomisk kriterium, men loven er udformet således, at parterne efter stationærtidspunktet hver især kan kræve, at der fastsættes en erhvervsevnetabsprocent. Når beregningen af erhvervsevnetabet tidsmæssigt er knyttet til stationærtidspunktet, skyldes det ønsket om at undgå, at erstatningssager trækker ud øndigt i langdrag.

Erhvervsevnetabsprocenten udtrykker størrelsen af den indtægtsnedgang, som den skadelidte må forventes at ville få som følge af skaden. Det skal således vurderes, hvad den skadelidte må antages at ville have tjent, hvis skaden ikke var sket, og dette skal sammenholdes med en vurdering af, hvad den skadelidte må antages at ville komme til at tjene med skaden. Der skal således opstilles prognoser over skadelidtes individuelle livsforløb med og uden skaden. I vurderingerne heraf indgår der en række faktorer, som er behæftet med større eller mindre usikkerhed, jf. nærme-

re betænkningen side 54 f. Efter lovens § 5, stk. 2, skal der ved bedømmelsen af erhvervsevnetabet tages hensyn til skadelidtes muligheder for at skaffe sig indtægt ved sådant arbejde, som med rimelighed kan forlanges af den pågældende. Skadelidte har med andre ord en vis tabsbegrænsningspligt, men vurderingen skal foretages på stationærtidspunktet, hvor eventuel revalidering mv. ofte ikke er afsluttet endnu.

Der kan kun tages hensyn til en foreliggende mulighed for revalidering, hvis det må anses for sikkert, at revalideringen lykkes. Herved adskiller bedømmelsen efter erstatningsansvarsloven sig fra bedømmelsen efter arbejdsskadesikringsloven.

Nogle skadelidte udnytter for så vidt deres »erhvervsevne«, men ikke på en måde, som medfører en erhvervsindtægt. I disse tilfælde er der ikke nogen årsløn, som kan danne grundlag for fastsættelsen af erhvervsevnetabsberstatningen efter lovens §§ 6 og 7, jf. ovenfor under pkt. 2.1. For hjemmearbejdende ægtefæller eller samlevende og unge under uddannelse fastsættes erstatningen i stedet som en procentdel af mén-godtgørelsen, jf. lovens § 8. Også erhvervsevnetabsberstatning til børn fastsættes efter denne bestemmelse. Der ydes ikke erstatning efter § 8, hvis méngraden er mindre end 15 procent.

Hjemmearbejdende ægtefæller og samlevende, der ud over arbejde i hjemmet har indtægt fra deltidsbeskæftigelse, kan være omfattet af lovens § 7, stk. 2, hvor efter årslønnen i særlige tilfælde fastsættes efter et skøn. Det er dog ikke enhver deltidsbeskæftigelse, der medfører, at den nævnte bestemmelse skal finde anvendelse. Således er en hjemmearbejdende, der er deltidsbeskæftiget på mindst halv tid med indtægtsgivende erhvervsarbejde, normalt omfattet af § 7, stk. 2, mens deltidsjob på mindre end halv tid som regel medfører, at erstatningen fastsættes efter lovens § 8. Unge under uddannelse er omfattet af § 8, selv om de har indtægter ved deltidsbeskæftigelse, hvis uddannelsen på rimelig vis søges gennemført. Hvis der gennemføres en uddannelse, hvor der gives løn i uddannelsesstiden, skal erstatningen derimod fastsættes efter § 7, stk. 2. Arbejdsløse er ikke omfattet af § 8, idet en arbejdsløs, så længe ledigheden varer, ikke har mulighed for at »udnytte erhvervsevnen« (lovens udtryk).

Arbejdsgruppen foreslår som ovenfor nævnt, at fastsættelsen af erhvervsevnetabet ikke længere skal ske på stationærtidspunktet, men på det tidspunkt, hvor det er muligt midlertidigt eller endeligt at vurdere skadelidtes fremtidige erhvervsevne. Det foreslås i sammenhæng hermed, at der ligesom efter arbejdsskadesikringsloven skal tages hensyn til revalideringsmulighederne mv.